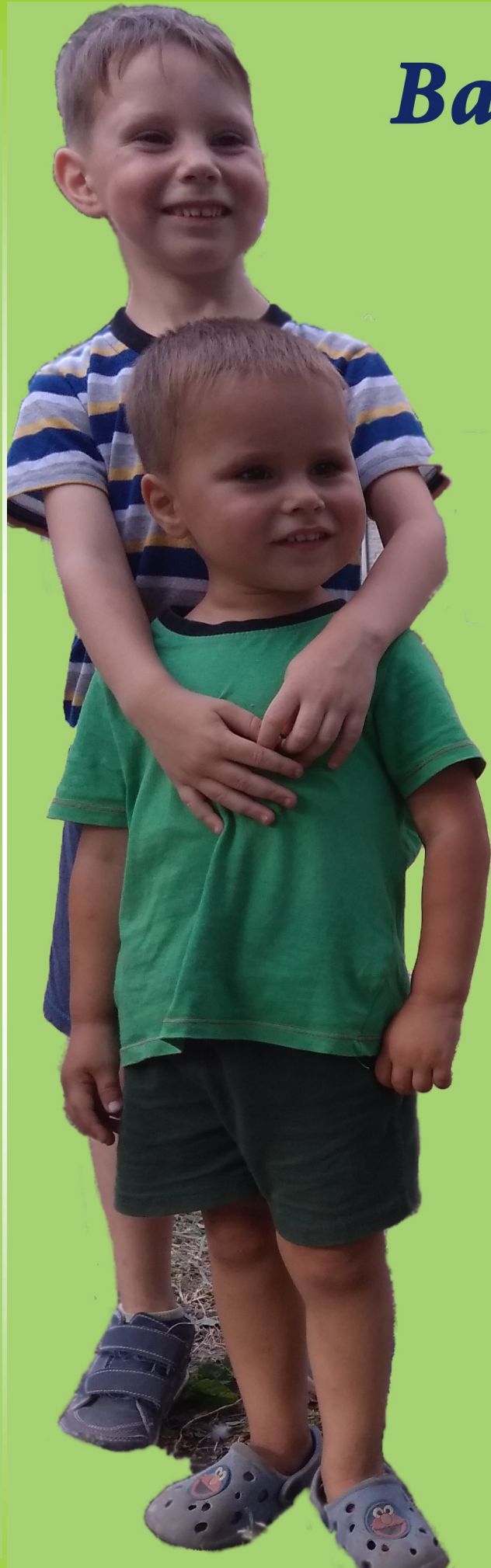

Василь Левицький

М **ш**
а **у**
л **к**
е **а**
н **н**
ь **ч**
к **и**
і **к**
и

УДК 821.161.2
Л 37

Левицький В. В.
Л 37 Маленькі шуканчики. – Кропивницький, “Видавництво "ЛеВас"”,
2022. – 12 с.

Є діти, які над усе люблять шукати малину, яблука та подібне. І це, безперечно, – дуже корисно. А ще є діти, яким найбільше подобається шукати відповіді на цікаві запитання. Ви до яких належите?

У цій книжечці ви знайдете героїв, з якими разом можна буде шукати багато пізнавальних пригод.

УДК 821.161.2

Як Мирослав і Дмитрик яблука шукали

Жили собі Мирославчик і Дмитрик. Захотіли вони яблук – і пішли до сусіда.

– Добрий день, сусіде, ми дуже хочемо яблучок – а в нас немає, – каже Мирослав.

– Можна ми самі зірвемо і Вам принесемо? – запитує Дмитрик.

А сусід відповідає:

– А я не хочу яблук – я хочу груш! Якби ви принесли мені груш, я б дав вам стільки ж яблук.

Мирославчик і Дмитрик пішли шукати груші. Ідуть – аж бачать: ростуть груші на великому дереві. Але воно за огорожею. Тітонька звідти гукає:

– Хлопчики, чого вам треба?

– Добрий день, тітонько! – кажуть діти. – Нам би трішки груш, щоб обміняти їх на яблука в сусіда.

– Гаразд, – відповідає тітонька, – я дам вам своїх груш стільки, скільки ви принесете мені слив.

– А де ми їх візьмемо? – розгубилися діти.

– А отак прямо по вулиці йтимете – і побачите сливове дерево.

Мирославчик з Дмитриком пішли по вулиці. Бачать – слива росте. А під нею сидять на лавці дідусь із бабусею.

– Добрий день, дідусю, добрий день, бабусю! – привіталися діти. – Чи не дасте нам трішки слив, щоб обміняти їх на груші в однієї тітоньки.

– Ох-ох-ох! – зітхнули старенькі. – До нас діти сьогодні не прийдуть – нікому води з джерела набрати. Якби ви принесли нам водиці відерце – ми б вам дали слив повне відро.

– А де ж те джерело? – питають діти.

– Он там, у кінці вулиці.

Узяли Мирославчик із Дмитриком відерце – і пішли вулицею до джерела. Неподалік від джерела ріс сад, а в ньому росло багато фруктових дерев: і яблука, і груші, і сливи... Нарвали діти собі яблук, помили біля джерела – і смачно поїли. Тоді набили повні кишені і яблук, і груш, і слив – і пішли відносити воду.

– Спасибі вам, хлопчики, що принесли нам водиці! Тепер ідіть, нарвіть собі слив стільки хочете.

– Дякуємо – та ми вже біля джерела попоїли і яблук, і груш, і слив нарвали.

– Що ж, – кажуть дідусь і бабуся. – Як захочете ще колись слив, приходьте до нас і рвіть собі стільки захочете – у нас сливи великі, солодкі й дуже соковиті. Діти подякували стареньким і пообіцяли, що завітають до них іще.

Прийшли Мирославчик із Дмитриком до тітоньки, у якої груша росте. Принесли їй слив.

– Дякую вам, хлопчики, тепер можете нарвати собі груш, скільки хочете!

– Дякуємо, та ми вже знайшли місцину, де ростуть і яблука, і груші, і сливи.

– Що ж, але ж той сад – далеко. Як захочете груш, то приходьте до мене ще.

Повернулися Мирославчик з Дмитриком до сусіда, в якого яблуня росте, принесли йому груш. Той подякував і дозволив нарвати діткам яблук. Але хлопці переповіли йому всю історію.

– Що ж, – сказав сусід, – відтепер, якщо захочете яблук, то будь-коли заходьте – і рвіть собі, ми ж поруч живемо.

Діти подякували і пішли додому. А як знову забажали попоїсти яблук, то рвали їх у сусіда; коли захотіли груш – брали у тітоньки; коли воліли слив – у дідуся і бабусі, до яких знову приїздили діти. А як хотіли прогулятися – то ішли в сад до джерела.

Лікувальне печиво

Жив собі Мирослав. У нього захворіла мама. Щоб підняти їй настрій, Мирослав приготував смачнуче і корисне печиво. Мама подякувала, але зізналася, що аби видужати, їй потрібні ліки. Вона сказала, де лежать гроші – хлопчик узяв їх – і поспішив до аптеки. Але аптекар сказав, що цих грошей замало. За таку суму йому ці ліки ніхто не продасть.

Коли хлопчик уже розвернувся, щоб іти, аптекар запитав: «А що це так смачно в тебе пахне?» «Це печиво, яке я приготував для мами. Але їй так погано, що вона не може його їсти», – відповів Мирославчик. «А можна мені спробувати?» – лагідно мовив аптекар. «Пригощайтесь! Я його можу ще багато приготувати». Аптекар поклав печиво до рота – і обімлів від смакоти. «Я відчуваю тут і кунжут, і вівсянку, і ще дещо... Хлопче, а можна я його в тебе куплю?» «Так, – подумав хлопчик. – А вистачить, щоб обміняти на ліки для мами?» «Ти рецепт цього чарівного печива добре знаєш?» «Авжеж». «Тоді ось тобі ліки – віднеси мамі. А потім наготуй ще печива – і приходь до мене, добре?» «Добре» – радісно відповів Мирославчик.

Він щодуху помчав до мами, дав їй ліки і заходився готувати нове печиво. Коли наступна порція була готова, хлопчик поспішив до доброго аптекаря. Але перед аптекою стояла велика черга. Він зітхнув і став позаду неї. Та люди в черзі почали крадькома озиратися на нього і перешіптуватися: «Чи не це той хлопчик, від якого так смачно пахне печивом?». Нарешті вийшов знайомий аптекар і посміхнувся: «Вітаю, Мирославчику!». Поки тебе не було, я обдзвонив своїх знайомих і розповів про тебе.

«Боюся, на всіх Ваших знайомих печива може не вистачити», – зітхнув Мирославчик. – Однак я обіцяю спекти ще!» І хлопчик дістав із корзинки загорнуте печиво.

«Мирославчику, чи хоч трішки твоїй мамі допомогли ті ліки?» – поцікавився аптекар.

«Так, моїй мамі значно краще».

«Це чудово. Та, мабуть, ваш сімейний лікар пояснив, що аби цілком видужати, твоїй мамі доведеться приймати ці ліки ще певний час».

«Саме так», – сумно зітхнув хлопчик.

Тим часом люди, що стояли в черзі, подіставали свої гроші, обступивши маленького хлопчика.

«Спочатку – може, скуштуєте? Раптом вам не сподобається».

«Хлопчику, нам уже напрочуд сподобалося те, як ти піклуєшся про свою маму, – схилилася до нього бабуся. – Візьми ось їй на ліки...»

І старенька поклала гроші в кошик.

«Це також на лікування мами», – нахилився дідусь і поклав свої гроші.

Хлопчик розгубився – і тільки дякував, тримаючи в іншій руці загорнуте в фольгу печиво.

Потім він поставив кошик на бордюр, розгорнув пакунок із печивом і пригостив усіх присутніх. Бабуся взяла одне і поділилася ним із дідусем. По шматочку, але дісталось всім.

– У чеку вказано, скільки коштує ще одна упаковка ліків, – сказав аптекар.

– Дякую, промовив хлопчик. Але помітивши, що не залишилося жодного печива, знітився.

– Вибачте, я зараз спечу Вам іще!

– Спечеш. Але пізніше. А зараз ось тобі ще одна упаковка ліків. Віднеси мамі про запас. А сам відпочинь трохи. Можеш прийти завтра – розкажеш, як почуває себе мама...

Абетка і неслухняний хлопчик

Один хлопчик дуже не любив читати – і від нього повтікали всі літери. Буква «А» аж на абрикос залізла. Буква «Б» булькнула в бузок. «В» – вилізла на велосипед... Так одна за одною розгубилися всі літери.

А хлопчик собі грався, і не звертав на те уваги. Якось йому сподобалася одна картинка у книзі, він узяв її до рук – однак не зміг зрозуміти, що ж то намальовано, бо не міг упізнати жодної літери...

Засумував хлопчик дуже – і почав шукати зниклі букви. Довго-довго він не міг знайти ні буквоньки. З горя зірвав абрикос з дерева, щоб підживитися, – і раптом там побачив букву «А». Від радощів аж сплеснув у долоні! А потім зібрався з думками, і промовив: «Вибач, будь ласка, букво «А»! Я не знав, наскільки ти мені дорога. Обіцяю більше ніколи тебе не губити – а навпаки: піклуватися...» Літера «А» також вибачилася перед хлопчиком за те, що втекла від нього. Хлопчик акуратно взяв до рук літеру, поклав у книгу і поніс додому.

Дорогою хлопчика привабив аромат бузку. Він підійшов до куща – і побачив всередині літеру «Б». «Як же мені тебе не вистачало, люба букво «Б». Пробач, будь ласка, що не цінував тебе раніше! Я більше так не буду. Повертайся до мене – віднині я буду берегти тебе». Літера «Б» теж вибачилася, що покинула хлопчика. Він обережно взяв її до рук – і поклав у книгу.

Літера «В» встигла вже далеченько від'їхати на велосипеді – та хлопчик упізнав її навіть здалеку. Вибіг на вулицю – і помчав за нею. Ледве наздогнав – і втомлено почав вибачатися...

З великим зусиллями хлопчик таки познаходив усі літери. Перерахував їх – рівно 33. «А Будеш Вчити...?» – питали букви одна поперед одної? «Так, обов'язково!» – щиро відповідав хлопчик і захопливо роздивлявся їх. Тепер кожна буква здавалася йому гарною картинкою з глибоким змістом. А книгу, яка вразила його найбільше своїм малюнком, він прочитав уголос: «Абетка»...

Про Зайчика, який не хотів прибирати свої книги, та Лисичку-Сестричку

Жив собі маленький білий Зайчик. Він не хотів складати книги, тому вони неохайно лежали на полиці, а деякі з них валялися на підлозі.

Якось батьки Зайчика пішли в магазин, а в цей час до Зайчика в гості напросилася Лисичка. Зайчик не знав, як треба себе поводити з гостею, тому хотів знайти книгу про лисиць, але на полиці був такий безлад, що книгу не знайти.

Коли Лисичка прийшла до Зайчика в гості, то думала зловити його і з'їсти. А Зайчик перед тим, як Лисичка постукала в двері, нарешті знайшов книжку про Лисичку, прочитав, що небезпечно її в свою хатку пускати.

Коли Лисичка постукала вдруге, Зайчик і каже:

– Лисичко, ти вибач, але мені ще треба до приходу батьків книги поскладати.

А Лисичка відповідає:

– Так давай разом поскладаємо, але спочатку я тебе міцно обійму.

А Зайчик перед цим прочитав, що з Лисичкою обійматися не можна, тому відповідає Лисичці:

– Якщо допоможеш прибрати, дозволю тобі себе обійняти.

– Добре, я тобі допоможу, а потім обіймемося, – каже Лисичка, а сама так і облизується – голодна була.

Зайчик відчинив двері. Почали вони разом складати книжки, навіть іграшки поскладали.

Коли склали все, Лисичка й каже:

– Ну що, обійматися будемо?

– Та ні, ще в іншій кімнаті треба поскладати іграшки...

– Ну, добре, – зітхнула Лисичка.

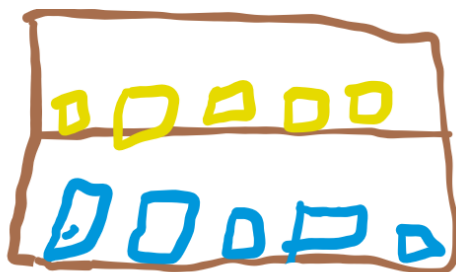
Складали, складали, аж поки не прийшли батьки Зайчика. А Лисичка вже не знає, що їй робити – трьох не подужає.

– А що тут робить Лисичка? – питають батьки Зайчика.

– Вона допомагала мені складати книжки та іграшки. От ми якраз і закінчили.

– Ну, віддячимо тобі, Лисичко. Ми гостинці принесли: пиріжки, тортик, капусту, моркву...

Пригостила заяча родина Лисичку, ще й гостинців додому дала. А Зайчик відтепер сам складав книжки на своїй полиці.

Кому краще?

Вовк і Лев дуже хотіли пити. Раптом побачили криницю. Вовк, виснажений спрагою, ледве пересувався. А Лев зірвався з місця і перегнав вовка. Ухопив відро, але послизнувся – і впав разом із ним у глибоку криницю. Ланцюг обірвався, відро шубовснуло, але Лев залишився неушкодженим, упавши в холодну воду.

Кому тепер краще? Вовкові, який без відра не може дістати з криниці води і від спраги от-от втратить свідомість? Чи Левові, який тепер може вдосталь напиться хорошої прохолодної водиці – але не може вибратися з криниці?

Літературно-художнє видання

Василь Вікторович Левицький

Маленькі шуканчики

**Видання "Видавництва "ЛеВас",
які вийшли в серії "Самоекскурсії":**

**«Перша екскурсія»,
«Загадкова прогулянка»,
«Темниче місто»**

Ілюстратор книги: Левицький Мирослав

Обкладинка Левицька Тетяна

Підписано до друку 24.01.2022

Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.

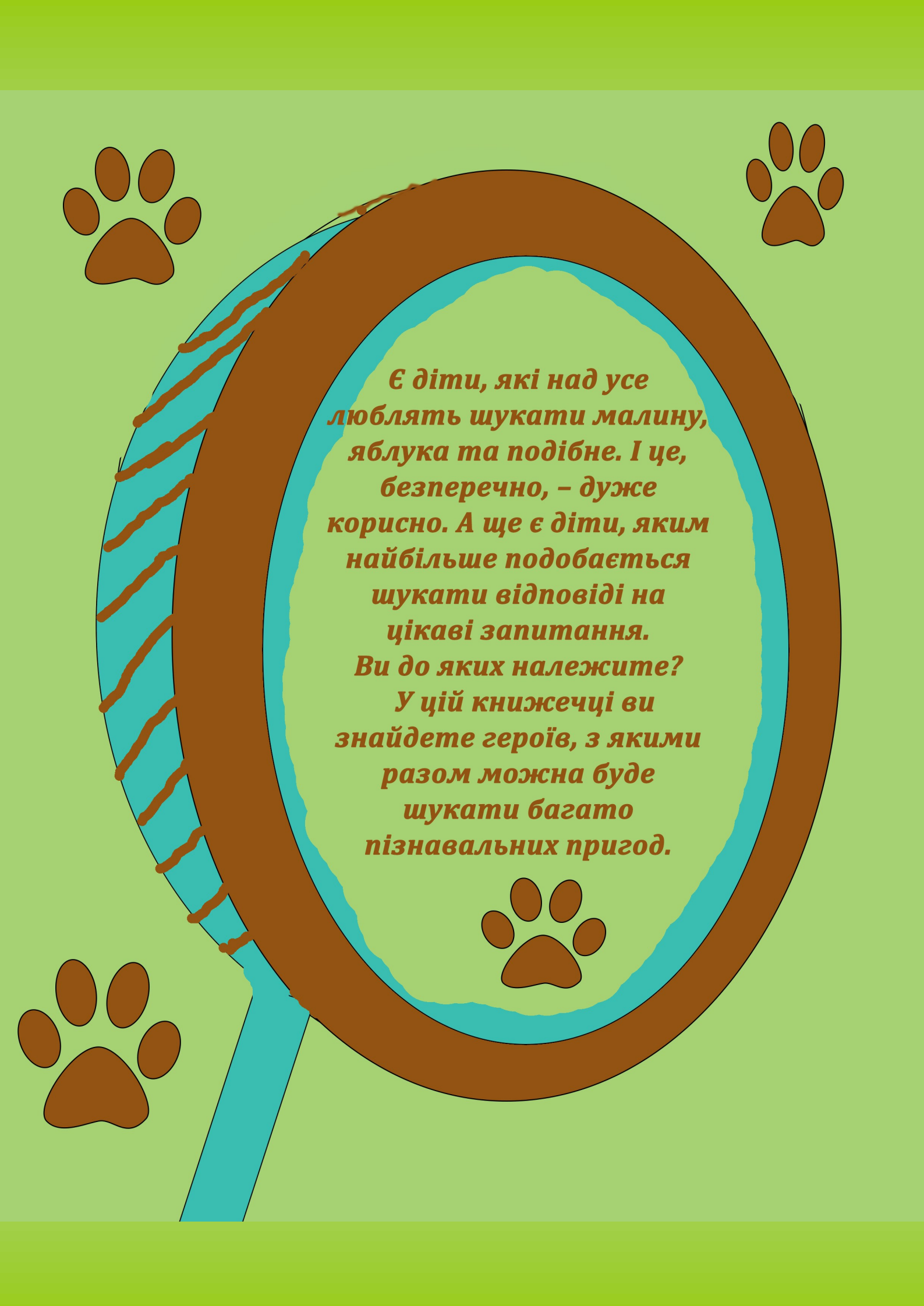
Гарнітура

Друк цифровий.

Наклад 100 прим.

“Видавництво "ЛеВас"”

тел. 099 017 63 02, 097 71 77 197

*Є діти, які над усе
люблять шукати малину,
яблука та подібне. І це,
безперечно, – дуже
корисно. А ще є діти, яким
найбільше подобається
шукати відповіді на
цікаві запитання.
Ви до яких належите?
У цій книжечці ви
знайдете героїв, з якими
разом можна буде
шукати багато
пізнавальних пригод.*